

къмъ нова, крайно опасна и рискувана дейност. Важното и въ двата случая е, че Яворовъ е напълно безкористенъ въ своитѣ увлѣчения и действия. Съвсемъ правдиви сж думитѣ на Тодоръ Александровъ, казани предъ руския журналистъ В. Викторовъ Топоровъ за Яворова като македонски деецъ: „Той, като никой другъ, разбира най-дълбоката сжщностъ на нашето движение. Той, може би, отъ гледището на доктрината, не е така ортодоксаленъ, както на мнозина отъ насъ би се искало това. Но най-после това не е важно... Работата е, Македония да бжде свободна. Работата е, че съидеитѣ на македонското освобождение трѣбва да бжде заразенъ цѣлиятъ народъ. Въ това отношение Яворовъ е незамѣнимъ. Яворовъ е изключително чистъ и честенъ човѣкъ. Въ неговитѣ думи се вслушватъ всички, заради което всѣка негова дума е особено ценна и важна“¹⁾

Това отношение къмъ поета македонскитѣ революционери, начело съ Т. Александровъ, запазватъ до трагичния му край.

Всичко това говори за една изключителна душевна отзывчивостъ. И думитѣ на племянницата му Ганка Найденова, че „отзывчивостъта на майката къмъ теглата на близкитѣ преминава у сина въ единъ болезненъ стремежъ да понесе въ гърдитѣ си сждбата на всички угнетени и страдащи въ свѣта“ съвсемъ не сж преувеличени. Не сж само изразъ на сестринска обичъ и думитѣ на Ек. Найденова: „Той имаше топла, благородна и нѣжна душа... Неспособенъ бѣше да направи зло, а хората го тормозѣха цѣлъ животъ и го изка-

¹⁾ в. „Зора“, г. XVII, бр. 5017.